

כל הזכויות שמורות

פרקליטו של אהרונצ'יק כהן עשוי לדרוש את שמיעת עירקרו מחדש, בפני הרכב של חמישה שופטים, מתוך תקווה כי שני השופטים הנוספים יצטרפו לדעתו של השופט ויתקון ויוציאו את כהן לחופשי, אין כמעט ספק כי במיקרה כזה יכלול ההרכב המחומש את שלושת השופטים שפטקו השבוע.

הנימוק העיקרי נגד בקשה כזאת: הדבר יביא לדחיית המאבק הציבורי לשינוי חוק כסחון המדינה, בטענה כי הדבר יהיה טוב וידיעה, אם לא תוגש בקשה לשימעה נוספת, הרי דברי השופטים לנדוי, ברנזון ויתקון יביאו בהכרח לתגובה ציבורית נמרצת ולפתיחת מאבק כל-ארצי לביטול החוק. יש לצפות כי במיקרה זה יקומו גופים ציבוריים, בהנהגת פרופסורים ומשפטנים ידועים, שידרשו את שינוי החוק. בכנסת יצטרכו חרות, הליברלים ואולי גם אחדות העבודה להצטרף למאבק זה. אם יבוטל החוק, אין ספק כי נשיא המדינה יצטרך להעניק חנינה לכהן.

בעקבות חיפולה של עלילת אהרונצ'יק כהן תנסה מפ"ם למשש את הדופק הציבורי למערכה מחודשת למען פירוז המרחב.

עיסקת הטילים האמריקאים אינה גמורה לחלוטין. המיקוח הצפוי לא יהיה חזק כספי, כי אם מדיני, והוא עשוי לגעת בנושאים כמו

גברברי הקולה

(המשך מעמוד 13)
"אה, כן, שכחתי בכלל. איך היה?"
"פול, מתח. זחל על הכרכים, ביקש סליחה, אל תשאלו."
"גמלת לשתות? אני הולכת להזמין. הלחי עשירים וחמישה."

כמו בסרטים

יש כל מיני טיפשיעשרה. יש בגימ' נסיה, יש בגארג' ויש באוניה. גלידת התערוכה מאוכלסת גם ימאים צעירים כי חופשה. שמינה עשרה, שבע עשרה, בוגרי בית-הספר הימי, וכתם כאלה שעלו על אניה, מפני שלא רצו להיות פושעים על האדמה. הללו טיפשיעורה גבריים יותר, נוקשים. מונטאנה מזכירה לנו את אמרי קה, הם אומרים בנוסטאלגיה מזוייפת. לפעמים הם מטיסים לכאן, על אופנוע של חבר את החברה החדשה שלהם. מפני שהיא מפני ארבעה חודשים, נתנה להם את הפס כמובן, לאחר שהפליגו. את רואה, מסביר הימאי להניה בת ה-16 מעירונית די ביפו, ככה זה בניוירוק כמו

קולנוע

סרטים

צלוליד חי ונושם

שעת הסאמוראים (מקסיס, תל' אביב, יפאן) הוא סרט שהצגתו בישראל חיבת לשמש יום חג לכל שוחר אכנות הקולנוע. זוהי יצירת מופת, שלדעת רבים שמור לה מקום של כבוד בכותל המזרח של האמנות השביעית מתחילתה ועד היום. היתה זו תעודת עניות למפיעי הסרטים, בעלי בתי-הקולנוע וצופי הקולנוע הישי ראלים גם יחד, שהעתק של יצירה זו התגולל שנים במחסנים בארץ, מבלי שאיש יעז להציגו. דרושות היו שנים מספר של השבחת טעמו הקולנועי של הצופה הישי ראל, כדי שמפיק סרטים ימצא עוז להק' רין את הסרט.

הרב להשיביר. זהו סרט יפאני ברקעו, נושא ופשתו. הצופה המערבי, שיפאן קשור רה לגביו רק באקסטיקה, אינו נוטה לקבל את המנטאליות היפאנית בסרטים. שכאשר הוס' זו מתאמת עלידי העובדה, שכאשר הוס' רטו שבעת המופלאים, בדיוק לפי אותו תס' ריט, דיאלוגים וספר צילומים של שבעת הסאמוראים, אך בתור מערבון הוליבוודי, זכתה התוצאה להצלחה יוצאת מגדר ה' רגיל, גם בישראל.

אולם ספר צילומים ודיאלוגים אינם עוי שים עדיין סרט. יש לראות את שבעת הסאמוראים כדי לחוש ולהבין כיצד מגע ידו של קוסם קולנועי הופך סרט טוב ליצירת אמנות נדירה. זה מה שעשה אקירה קורוסאבה (ראה מסגרת) בשבעת הסאמו' ראים.

סיפורם של שבעת האבירים, אנשי החרב להשכיר, המתגייסים כדי להציל כפר עני מדיה של כנופית שודדים, מוגש בסיגנון קולנועי הכופה את המתרחש על הבד על הצופה, משתף אותו בצורה בלתי אמצעית בעלילה, שלכאורה מתרחשת כה רחוק ממור שגיו ומתפיסותיו.

בצילום הגאונ, במישחק הבלתי רגיל, בעריכה דינאמית ומסעירה מצליח קורוסאבה להגיע בסרט זה, שהופק לפני שמונה שנים ונחשב אז כשיא יצירותיו, להישג מונמנ-טאלי של הפחת חיים בסרט צלוליד.

האמת היא, שקיצוץ של הסרט אינו כי מקרה זה מעשה זדוני. שכן המפיקים ה' יפאנים עצמם, מתוך הכרת טעמו של ה' צופה המערבי, שלחו הנחיות מפורטות, בעצת הבמאי, כיצד לקצרו. הסיורה הארו' כה של התקפות השודדים והתקפות הגנד של האיכרים והסאמוראים, המופיעה במקור, ושנועדה להמחיש כיצד עדה של איכרים הופכת לצאת חזק ומגובש, הופכת בסרט המקוצר להתקפה אחת בלבד, המורכבת מי מטב צילומי המלחמה של הקטעים במקור.

ישראל

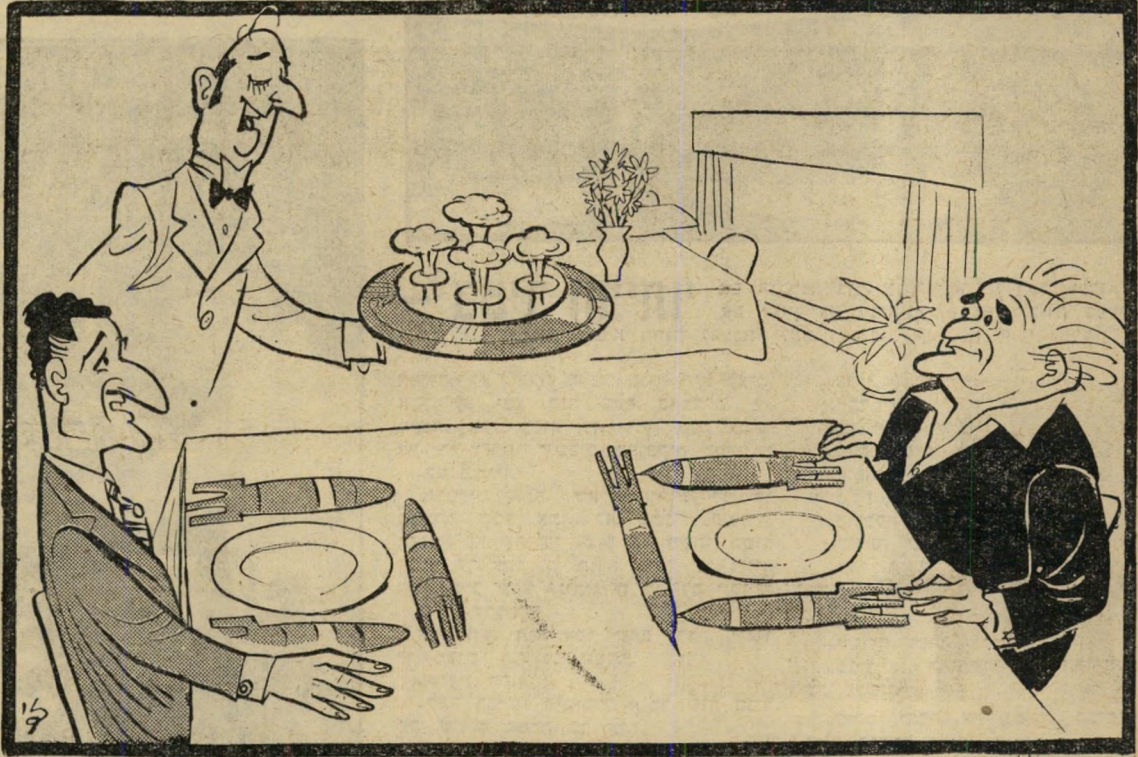
ציונות בלי מרכאות

סרט ישראלי חדש יוקרן השבוע לרא' שונה בפני קהל ישראלי — עץ או זלש' ת"ו. אולם התואר "סרט ישראלי חדש" אינו הולם אותו ביותר — הוא אינו חדש, הוא אינו ישראלי ולמעשה איננו גם סרט, במובן המקובל של המלה.

כחומר גלם ליצירתו שימשו יותר מאזני מיליון רגל של צילומים שצולמו עלידי יוטן כרמל מתחילת שנות השלושים ועד להקמת המדינה. בתוכם מקופל אוצר נדיר — ההיסטוריה המצולמת של ארץ-ישראל בתקופה שלפני הכרות המדינה.

שלושה אנשים התגייסו למשימה להפוך חומר זה ליצירה קולנועית של ממש — לא אוסף מאורגן של קטעי יומנים ממויי גים בסדר כרונולוגי או אחר, אלא יצירה אפית כמעט, שיותר משהיא באה להציג מאורעות היא משקפת רוח של תקופה. השלושה: נתן אקסלרוד, חלוץ הסרט הישי ראל, הבמאי יואל זילברג והשחקן אורי זוהר.

יחד מיינו השלושה את החומר, ערכו אותו וקבעו את המיסגרת בה יוגש. יתכן ועובדה זו סבבה את מגרעתו היחידה כמעט — חוסר סיגנון אישי של יוצר אחד. אולם חסרון זה כמעט ואינו מורגש אחרי שיוצרי הסרט הצליחו להתגבר על הבעיה העיק' רית: איך להימנע מהגשת חומר "ציוני" בסיגנון של מנהל ההסברה.

"מישהו הזמין פיטריות?"

בסרטים. הגברת המפותחת הרבה יותר מתחת לטריקו הלבן מאשר מתחת לקוקו השחור, מוקסמת. "מה, באמת בדיוק ככה? נהרר!"

לא תמיד מוצאים גימנוסטיקה, או איה חתיכה, או יושבים עם התברה, חילי, וימאי אחר, משחקים בגכרורים. "אכבאר מצית, מאיפה?"

הונג קונג, שבע דולר. "שבע? בהאמבורג קניתי בחמש." "טושטוש, לא יכולת להביא יותר?"

המיספרית היא, מהישה, עוד רואה איתה? שחה היתה. "איפוא, בלי צבע לא שחה מיל."

העיקר הבריאות

קפה התערוכה" עמוס עד לעיי" קפה ביום שישי בערב, בפניה יושי' בייעיטיים. לפני מסיבה, אחריה, או במקומה, באים לקולה — רשת המודיעין למסיבות שישי.

"סאנודו, למה לא באת לים היום?" "אמרו שלא הולכים." "היה כף פתאום." "גבלות, יכולתם להודיע." "הולכים למסיבה של בני היום?" "שחה משהו?" "הזמין את עירונית אלף. עקומות." "שוב פעם? עולביחיים. כשהורו יחורו מחוץ-לארץ — חלם בארדק." "יש לו את ספידו גונזאלס של פט בון." "Ye-ee-es?" "קראת לי?" "גבר מינו. לא השוב. העיקר הבריאות." "אוקיי, זויים?" "שוו, בוי." "פיוו." "ציאוו."

השנת ויתורים ישראליים בבעיית הפליטים. זוהי אחת הבעיות שהנשיא קנדי רואה את עצמו חייב לטפל בה.

הפאניקה הכסחוניסטית לא תישאר ללא תגובה כננסת. שתי טיעות אופוזיציוניות כבר החליטו להעלות, מיד עם פתיחת הכנסת, את ענין הבהלה הבסחווית הנזרעת עלידי אנשי משרד הבסחון. במטרה לחכין את הקרקע לעליית מסיס נוספת. תלונה חמורה נוספת של אנשי האופוזיציה תעסוק בנאומיהם וראיונותיהם של קציני צה"ל הבכירים, שהתרבו לאחרונה במידה חתורת בהרבה מהרגיל.

הקרע בין אחדות העבודה ומפ"ם יחריף זילך. הקשר האחרון בין המפלגות, שקוים בצורת קשר בין אירגוני הצעירים שלהן, ניתק לאחר הפרובוקציה של איש אחדות העבודה במטע המשלחת המשותפת לפסטובאל בהלסינקי. מאחר שמפ"ם תדחה כל נסיון של שדכנות אחדות' העבודה בענייני הקואליציה, עלולים חוגים מעוניינים במפא"י לנצל את הקרע המחריף כדי לקרב את אחדות' העבודה למפלגתם.

קרמנחה של מפא"י, ביישובי העולים: היא תתן למפלגה הדתית-לאומית להתכסס ביישובים אלה. החשבון פשוט: מאחר שמפא"י מתקשה יותר ויותר ברכישת קולותיהם של יישובים אלה, נוח יותר לתת לדתיים לרכוש את הקולות, ולקנות את הדתיים עצמם, במישור קואליציוני. הסיסמה: במקום קניית קולות בקמעונות קנייה בסיסונות.

התשלום לדתיים: הנחות כלכליות רבות וחתיקת חוקים של כפיה דתית. אחד החוקים הראשונים שיוצעו עלידי המפלגה הדתית הלאומית: חוק שיעניק חסינות לרבנים, בדומה לחסינות חברי כנסת. הצעה זו התגבשה אחרי משפטו של הרב מנדלסון ממושב קוממיות, והיא תבוא למנוע אפשרות של מעצר רבנים כל עוד לא הוסרה חסינותם.

אחד הצעדים הראשונים בכיוון זה: מפא"י והדתיים יחליטו לחלק ביניהם את אשרוד. לאחר שדחו ביתניים את הבחירות שהיו צריכות להתקיים במקום החודש, מתנהלים דיונים בין שתי המפלגות על הקמת מועצה שמונה חדשה לעיר הנמל החדש. הוויכוח הוא רק על המחיר.